

Arrest

nr. 33 376 van 29 oktober 2009
in de zaak RvV X/ IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 10 augustus 2009 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 juli 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 24 september 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 oktober 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. STRAUVEN loco advocaat K. GOVAERTS en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een soennitisch moslim van Koerdisch-Arabische origine afkomstig uit Mosul, gelegen in Centraal- Irak. In 1999 sloot u zich aan bij de Baath-partij en behaalde de rang van "Rafiq". Via uw oom bekwam u datzelfde jaar een job bij het Irakese leger en werd ondanks het feit dat u geen specifieke taken diende uit te voeren tot 2002 een loon uitbetaald door het Irakese leger. Omwille van de problematische veiligheidssituatie in Mosul verliet u Irak begin 2006 en vroeg in Griekenland asiel aan. Korte tijd later werd u er als politiek vluchteling erkend. Omdat u uw echtgenote en uw zoon wilde terugzien keerde u in november 2006 naar Irak terug. Bij uw vertrek werd uw vluchtelingenkaart door de Griekse politie ingehouden. U neemt aan dat uw vluchtelingenstatuut omwille van uw terugkeer naar Irak door de Griekse autoriteiten ingetrokken werd. Via bemiddeling van uw oom

werd u in juni 2007 geselecteerd voor een officiersopleiding bij de geheime dienst van het Irakese leger. Na een opleiding van zes maanden ging u aan de slag voor de afdeling van de militaire inlichtingendienst van Al Kindi, Mosul. In augustus 2007 nam u samen met uw collega (F.) deel aan een undercoveroperatie waarbij het Amerikaanse leger een stel criminelen inrekende die poogden om een antiek boek te verhandelen. Korte tijd later werd een granaat naar uw woning gegooid. Nadat u zulks bij uw superieuren aangaf, werd nabij uw woning een patrouille soldaten gepost. In september 2007 werd uw collega (F.) thuis vermoord. U nam aan dat zulks geschiedde uit wraak voor zijn betrokkenheid bij de aanhouding van bovengenoemde criminelen in augustus 2007. Na hun arrestatie was namelijk gebleken dat deze criminelen banden hadden met een terroristische groepering. Op 20 november 2007 werd uw thuisadres een volgende keer het doelwit van een aanslag en kwam uw echtgenote om het leven. Hierop volgend gaf u uw job op en dook onder in de woning van uw grootvader. Op 5 januari 2008 vluchtte u naar Turkije en reisde anderhalve maand later verborgen in een vrachtwagen naar België. Op 13 maart 2008 vroeg u hier asiel aan.

B. Motivering

Vooreerst dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk maakt dat u van Mosul, gelegen in Centraal-Irak afkomstig bent. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd blijkt namelijk dat het nationaliteitsbewijs dat u ter staving van uw afkomst voorlegt een nagemaakt exemplaar is. Zulks roept ernstige twijfel op over uw voorgehouden afkomst –temeer daar tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal bleek dat u niet vertrouwd bent met een aantal cruciale gegevens betreffende de levensomstandigheden in Mosul. Zo verklaarde u dat Mosul bij de invasie van het Amerikaanse leger in 2003 gespaard bleef van bombardementen (zie gehoorverslag CGVS, 8 april 2009, p.5), terwijl uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd blijkt dat de stad wel degelijk gebombardeerd werd. Verder slaagt u er niet in om de wijk At-Ta'min te situeren (zie gehoorverslag CGVS, 8 april 2009, p.3) en dit terwijl uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat het een buurwijk is van de wijk waar u zou gewoond hebben, Ninawa al-Sharkia. Verder slaagt u er niet in om de wijk Al Wahda te situeren (zie gehoorverslag CGVS, 8 april 2009, p.3) en dit terwijl uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat deze wijk in de directe omgeving van Ninewa al-Sharkia gelegen is.

Verder verklaarde u verkeerdelijk dat de wijk Al Nuhmaniya aan de andere zijde van de Tigris gelegen is als Ninewa al-Sharkia (zie gehoorverslag CGVS, 8 april 2009, p.3) en dit terwijl uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat dit niet het geval is. Voorts verklaarde u dat de wijk Al Faisiliya veraf ligt van de wijk Ninawa al-Sharkia en aan de andere zijde van de Tigris gelegen is (zie gehoorverslag CGVS, 8 april 2009, p.3) terwijl uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat dit geenszins het geval is. Daarnaast verklaarde u dat in mei of juni 2007 een aanslag gepleegd werd in de Genzili-wijk waarbij wel vierhonderd à vijfhonderd doden vielen (zie gehoorverslag CGVS, 8 april 2009, p.8). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd blijkt echter dat in de betreffende periode geenszins een aanslag van dergelijke omvang plaats had in Mosul. Deze vaststellingen roepen ernstige twijfel op over uw bewering dat u van Mosul afkomstig bent en na een verblijf in Griekenland in november 2006 naar deze stad terugkeerde. Vermits de door u ingeroepen asielmotieven kaderen in de problematische veiligheidssituatie in deze stad ondermijnt zulks de geloofwaardigheid van uw asielerelaas evenzeer. Daarnaast dient te worden vastgesteld dat de verklaringen die u tijdens het verloop van de asielpcedure aflegde niet consistent zijn. Zo verklaarde u tijdens het eerste gehoor voor het Commissariaat-generaal dat u na uw aanwerving door de geheime dienst van het Irakese leger gedurende zes maanden een opleiding volgde. U verduidelikte dat u deze opleiding samen met elf andere rekruten aflegde (zie gehoorverslag CGVS, 26 november 2008, pp.7-8). Tijdens het tweede gehoor voor het Commissariaat-generaal daarentegen gaf u te kennen dat de groep waarin u deze opleiding volgde vijftien rekruten telde (zie gehoorverslag CGVS, 8 april 2009, p.9).

Voorts verklaarde u tijdens het eerste gehoor voor het Commissariaat-generaal dat het tijdens deze opleidingsperiode niet toegestaan was om het trainingscentrum te verlaten (zie gehoorverslag CGVS, 26 november 2008, p.9). Tijdens het tweede gehoor voor het Commissariaat-generaal daarentegen verklaarde u dat het op donderdag en vrijdag wel degelijk toegestaan was om het trainingscentrum te verlaten (zie gehoorverslag CGVS, 8 april 2009, p.9).

Verder verklaarde u tijdens het eerste gehoor voor het Commissariaat-generaal dat op 20 november 2007 een aanslag gepleegd werd op uw woning waarbij uw echtgenote om het leven kwam. Toen u ter plekke arriveerde, werd u door Amerikaanse soldaten aangehouden en werd naar uw werkplek overgebracht. Nadat uw collega's duidelijk maakten dat u een officier van de geheime dienst van het Irakese leger was, werd u naar het ziekenhuis gebracht en kreeg er een kalmeermiddel toegediend.

Vervolgens keerde u samen met uw superieur (L.G.) en een stel collega's naar uw thuisadres terug (zie gehoorverslag CGVS, 26 november 2008, p. 14). Tijdens het tweede gehoor voor het Commissariaat-generaal daarentegen verklaarde u dat het op donderdag en vrijdag wel degelijk toegestaan was om het trainingscentrum te verlaten (zie gehoorverslag CGVS, 8 april 2009, p.9). Verder verklaarde u tijdens het eerste gehoor voor het Commissariaat-generaal dat op 20 november 2007 een aanslag gepleegd werd op uw woning waarbij uw echtgenote om het leven kwam. Toen u ter plekke arriveerde, werd u door Amerikaanse soldaten aangehouden en werd naar uw werkplek overgebracht. Nadat uw collega's duidelijk maakten dat u een officier van de geheime dienst van het Irakese leger was, werd u naar het ziekenhuis gebracht en kreeg er een kalmeermiddel toegediend. Vervolgens keerde u samen met uw superieur (L.G.) en een stel collega's naar uw thuisadres terug (zie gehoorverslag CGVS, 26 november 2008, p. 14). Tijdens het tweede gehoor voor het Commissariaat-generaal daarentegen ontkende u dat u voor uw terugkeer naar uw woning medische zorg kreeg en gaf aan dat u meteen nadat u door het Amerikaanse leger vrijgelaten werd naar huis terugkeerde. U ontkende daarenboven dat u bij uw terugkeer naar huis door uw superieur (L.G.) vergezeld werd en gaf aan dat u pas na uw terugkeer naar huis naar het hospitaal ging en er een kalmeermiddel toegediend kreeg (zie gehoorverslag CGVS, 8 april 2009, p 15-17). Tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal werd u gewezen op deze tegenstrijdigheden in uw verklaringen. Hierop verklaarde u dat er in Kindi geen ziekenhuis gevestigd is en ontkende u dat uw superieur u vergezelde bij uw terugkeer naar uw woning (zie gehoorverslag CGVS, 8 april 2009, p.17). Vermits uw verklaringen dienaangaande tijdens het eerste gehoor voor het Commissariaat-generaal echter ondubbelzinnig waren, kan deze uitleg niet als afdoende weerhouden worden. Voorts verklaarde u tijdens het eerste gehoor voor het Commissariaat-generaal dat u op 22 november 2007 de uitvaartdienst voor uw echtgenote organiseerde in Sumel (zie gehoorverslag CGVS, 26 november 2008, p.15). Tijdens het tweede gehoor voor het Commissariaat-generaal daarentegen verklaarde u dat uw echtgenote op 21 november 2007 begraven werd in Karame (zie gehoorverslag CGVS, 8 april 2009, p.17). Tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal werd u gewezen op deze discrepantie. Hierop verklaarde u dat uw schoonvader de uitvaartdienst in Sumel wou laten doorgaan maar dat zulks niet geschiedde. Later tijdens het gehoor stelde u deze verklaring weer bij door aan te geven dat er op 22 november 2007 in Sumel wel degelijk een plechtigheid doorging ter nagedachtenis van uw echtgenote (zie gehoorverslag CGVS, 8 april 2009, p.17). Deze uitleg kan de geloofwaardigheid van uw verklaringen aangaande dit aspect van uw asielaansluiting echter niet herstellen. Deze tegenstrijdigheden in uw verklaringen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw asielaansluiting volledig.

De door u voorgelegde kopie van uw identiteitskaart en de kopie van de identiteitskaart van uw zoon wijzigen deze vaststellingen niet. Deze documenten zijn immers louter kopieën waarvan de authenticiteit niet vaststaat. De kopie van het vliegtuigticket waarmee u in november 2006 naar Erbil reisde wijzigt deze vaststellingen evenmin, dit document vormt immers geen bewijs van uw voorgehouden afkomst en/of de door u ingeroepen asielmotieven. De door u voorgelegde foto waarop u in een uniform voorkomt, wijzigt deze vaststellingen niet. Dit document vormt immers geen afdoende bewijs van uw voorgehouden werkzaamheden voor de Irakese autoriteiten. Wat betreft het door u voorgelegde overlijdensattest van uw echtgenote dient te worden vastgesteld dat dit document niet van die aard is om de geloofwaardigheid van uw verklaringen aangaande het overlijden van uw echtgenote te herstellen – temeer daar u er niet in slaagt om uw identiteit door middel van een authentiek identiteitsdocument aan te tonen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker merkt op dat ernstige twijfel met betrekking tot zijn afkomst uit Mosul, Centraal-Irak het voornaamste motief voor de weigeringsbeslissing blijkt te zijn. Aangezien de veiligheidssituatie in de stad Mosul niettemin als problematisch beschouwd wordt, volgt hieruit dat het loutere feit afkomstig te zijn van deze stad voldoende is als bewijs van een gegronde vrees voor vervolging of minstens een reëel risico op ernstige schade.

Verzoeker werpt op dat zijn geloofwaardigheid niet ondermijnd wordt door een aantal vergissingen omtrent de geografische situatie in Mosul of gebeurtenissen die er plaats vonden. Hij wijst erop dat hij samen met onderhavig verzoekschrift een aantal nieuwe documenten overlegt die aantonen dat hij wel degelijk van Mosul afkomstig is, dat deze documenten voldoende bewijskrachtig zijn en elke mogelijke twijfel over zijn afkomst opheffen.

Verzoeker wijst erop dat uit zijn taalgebruik en accent afgeleid kan worden dat hij van Mosul afkomstig is, doch dat dit niet door het Commissariaat-generaal werd onderzocht. Dergelijke lacune maakt een schending uit van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Verzoeker werpt op dat de tegenstrijdigheden die het Commissariaat-generaal meent te ontwaren niet doorslaggevend mogen zijn bij het beoordelen van de geloofwaardigheid van zijn relaas. Wat betreft het aantal mederekruten tijdens zijn opleiding bij de geheime dienst, wijst verzoeker er overigens op dat dit aantal in de loop van de opleiding varieerde en niet voortdurende hetzelfde was. Met betrekking tot het verlaten van het trainingscentrum bedoelde verzoeker bovendien dat dit toegelaten was doch dat hij zelf geen gebruik maakte van deze mogelijkheid. Aangaande de uitvaartdienst van zijn echtgenote, verduidelijkt verzoeker dat zijn vrouw wel degelijk begraven werd in Karame doch dat ook in Sumel een uitvaartdienst werd gehouden, hetgeen niet onverenigbaar is.

2.1.2. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Toronto-Vancouver, Butterworths, 1991, 84). De verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling (niet) beantwoordt aan de criteria van artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

Verzoeker weerlegt niet dat het bijgebrachte nationaliteitsbewijs niet authentiek is. Dat hij ter staving van zijn asielaanvraag gebruikt maakt van een niet-authentiek nationaliteitsbewijs werpt een smet op zijn algehele geloofwaardigheid.

Verzoeker legt tegenstrijdige verklaringen af betreffende de aanslag op zijn huis waarbij zijn vrouw zou overleden zijn. Deze verklaringen betreffen (i) het feit of hij al dan niet medische verzorging kreeg in het ziekenhuis van zijn eenheid te Al Kindi en dit voor de terugkeer naar zijn woning (ii) het feit of hij al dan niet vergezeld werd door zijn overste bij de terugkeer naar zijn huis (iii) het feit of hij al dan niet door collega's naar het ziekenhuis werd gebracht, waarbij hij tijdens het tweede gehoor stelde dat er in Al Kindi (zijn werkplek) zelfs geen ziekenhuis is. Tevens legt verzoeker incoherente verklaringen af inzake de ceremonie omwille van het overlijden van zijn echtgenote waar hij enerzijds stelt dat de begrafenis op 21 november 2007 te Karame plaatsvond (stuk 4, p.17) terwijl hij anderzijds verklaart dat voor zijn echtgenote op 22 november een uitvaartdienst werd georganiseerd te Sunel (stuk 11, p.15), zonder melding te maken van een begrafenis op 21 november 2007 te Karame. Voormelde incoherenties omtrent de beweerdde aanslag op zijn echtgenote, alsmede het feit dat hij deze niet ondersteunt met enig begin van bewijs (foto, vaststelling), en dit ondanks zijn verklaringen dat het Amerikaanse leger aanwezig was en hijzelf lid was van de militaire inlichtingendienst, leiden tot het besluit dat hij deze aanslag niet geloofwaardig maakt. De bijgebrachte (onvertaalde) overlijdensakte van zijn echtgenote kan zijn geloofwaardigheid niet herstellen.

Hoe dan ook, zelfs indien verzoeker na zijn terugkeer vanuit Griekenland naar Irak in november 2006 in Mosul zou hebben verbleven, hetgeen hij ondermeer tracht aan te tonen door de stukken gevoegd bij het verzoekschrift waaraan echter elke authenticiteit dient te worden ontzegd omdat het fotokopieën zijn die gemakkelijk kunnen worden gemanipuleerd, dient te worden vastgesteld dat hij niet aantoonde omwille van één van de vluchtelingencriteria geen bescherming te kunnen verkrijgen vanwege de Iraakse autoriteiten. Indien de aanslag op zijn huis en echtgenote al geloofwaardig zou zijn, quod non, blijkt dat hij persoonlijke bijstand verkreeg vanwege de autoriteiten. Verzoeker kreeg naar aanleiding van het voorgaande incident met de granaat die op 19 augustus 2007 naar zijn huis werd gegooid, beveiliging van zijn huis door een patrouille (stuk 11, p.14). Verzoeker toont niet aan dat hij omwille van zijn

voorgehouden profiel als officier van de militaire inlichtingendienst geen bescherming, overeenkomstig artikel 48/5 §2 van de Vreemdelingenwet, vanwege de Iraakse overheden zou kunnen verkrijgen tegen de terroristen. Het feit dat een gerechtelijk onderzoek niet onmiddellijk leidt tot resultaten impliceert niet dat er geen bescherming geboden wordt.

Gelet op het voorafgaande kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in vluchtelingenrechtelijke zin en dient te worden besloten dat hij niet voldoet aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980.

2.2.1. Verzoeker meent dat hij minstens in aanmerking komt voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij stelt dat het willekeurig geweld immers vrijwel overal in Irak bestaat en niet beperkt is tot bepaalde steden of regio's, dat bijna dagelijks in Irak burgers zonder enige politieke betrokkenheid slachtoffers worden van gewelddadige aanslagen en dat de huidige politieke situatie in Irak dermate onstabiel is dat het risico op willekeurig geweld overal in het land bestaat.

2.2.2. Verzoeker verwijst ter ondersteuning van zijn verzoek om subsidiaire bescherming naar het willekeurig geweld in Irak en beroept zich aldus op artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Uit het bovenvermelde blijkt echter dat verzoeker aanvoert een officier te zijn van de militaire inlichtingendienst. In die hoedanigheid heeft hij wapentraining ontvangen en verbleef hij in een militair trainingscomplex, waarna hij aangesteld werd bij de tweede legerdivisie in Al Kindi (stuk 4, p.7-9) en deed hij operaties die ondersteund werden door het Iraakse en Amerikaanse leger. Tevens blijkt uit het door hem bijgebrachte "document voor toestemming voor gewone vakanties" (zie rechtsplegingsdossier, stuk 9) dat hij de rang had van luitenant en "*wapendracht door hem is toegestaan*". Verzoeker, ter zitting ondervraagd overeenkomstig artikel 14 PR RvV, bevestigt dit alles.

Verzoekers asielaanvraag is niet aannemelijk en hij toont, gelet op zijn profiel, niet aan dat hij de bescherming van de autoriteiten niet kan verkrijgen (zie sub 2.1.2). Tevens bepaalt artikel 48/4, §2, c, van de Vreemdelingenwet dat de "*ernstige schade*" bestaat uit "*ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.*" Verzoeker blijkt volgens het voormelde een officier van de militaire inlichtingendienst te zijn. Derhalve beantwoordt verzoeker niet aan het begrip "*burger*" zoals bepaald in voormeld artikel 48/4, §2, c, en kan hem de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig oktober tweeduizend en negen door:

dhr. W. MULS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS